

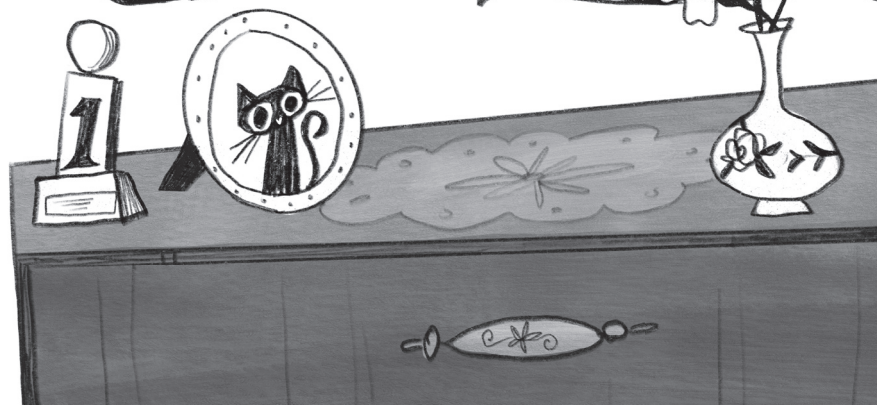
BENİ SEV AMA DARLAMA

Ece Erdoğan Levi
Çizer: Sultan Yardım

Uzm. Psk.
Danışman:
Hatice
Gülas

Yazardan okura bir mini not:
Büyükler dünyasından çocukların
hayatı hep dertsiz tasasız görünüyor.
Acaba bir de onlara mı sorsak?
Bakalım neler çıkacak...

Büyüklerle göre hayat hep çocuklara güzel. Hatta onlar için şu hayatta çocuklardan mutlusu yok! Hep bir oyun, hep bir yaramazlık, hep bir neşe... Gelin bir de bize sorun ne çektiğimizi! Bizim de kendimize göre sıkıntılarımız olmaz mı? Çocuğuz tamam da biz insan değil miyiz? Üstelik siz büyüyeceğiniz kadar büyümüşsünüz, yaşınıza başınıza yakışır davranıyor musunuz?

Şimdi daha kitabın başındayız, neye sinirlendin bu kadar diyeceksiniz. Örneğin, büyükler bize neden peluş ayıcıklarıymışız gibi davranıyorlar? İzin almadan dokunmalar, vitrin mankeniymişiz

gibi giydirmeler, oraya buraya ekiřtirmeler... Yeter da! İşlerine geldiğinde “Herkes nerede durması gerektiğini bilmeli.” derler. Konu ocuklar olunca duracakları yerleri hiç bilmezler. Nedir bu cıvıklık, onu da hiç anlamıyorum. Vallahi yıprandım ha! On yaşında hayattan soğudum. Sadece ben mi, en yakın arkadaşlarım Yusuf ve Eda da öyle.

Size arkadaşlarımdan biraz bahsedeyim. Yusuf ve Eda’yla dostluğumuz ooook eskilere dayanıyor. Gözümüzü açar açmaz birbirimizi gördük desek yeridir. Nasıl mı? Arkadaşlığımızın tohumları, ekirdek Anaokulu’nda atıldı da ondan. Üstelik en iyi arkadaşlıklar tartışmayla başlar denileni bizzat yaşadık. Anaokulunun ilk günü, ilk saatleri... Zaten anamızdan babamızdan yeni ayrılmışız. Canımız burnumuzda, gözyaşlarımız ha düştü ha düşecek... Öğretmenlerimiz de okulun ilk günü güzel, neşeli geçsin, okulumuzu sevelim diye ellerinden geleni yapıyor. Oyunsu oyun, oyuncaksa oyuncak, baheyse bahçe. Biz de hem ortama hem de etrafımızdaki diğerkocuklara alışmaya çalışıyoruz.

Ben ne yapsam diye sağı sola bakınarak gezinıyorum. Dedim bir kaydırağı bineyim, Yusuf’un hızla önüme geçip tırmanması bir oldu. Sıra se-

nindi, yok benimdi, ben önce geldim, hayır ben geldim... Derken ilk kavgamızı da etmiş bulunduk. Taaa ki ikimiz birlikte kaydırağa sığışıp yapışık ikizler gibi yan yana kaymaya çalışana dek. Başaramadık tabii. Sıkıştık kaldık oracıkta. İtişe kakışa zor aşağı vardık.

Aşağı varlığımızda baktım, kocaman kırmızı kurdeleli bir kız bize bakıyor. Bir yandan da hâlimize kıkır kıkır gülüyor. Sonra aynı kız, bize “Merhaba, siz ikiniz çok komiksiniz, arkadaş olalım mı? Ben Eda.” dedi. Küçük centilmenler olarak sırayla ellerimizi uzatıp tanıştık. O ana kadar birbirine düşman kardeşler gibi davranan benle Yusuf’un da yıldızları barışmış oldu böylece. Bir anda deminki mesele unutulup gitmişti.

Hep öyledir. Çocukluk kavgaları saman alevi gibidir. Ne zaman kızdığını, ne zaman gülmeye başladığını ayırt edemez insan, öyle hızlı gelişir olaylar. İşte o gün bugündür arkadaşız. İlkokulun ilk günü, okuma yazma mücadelesi, ilk sınavlar, ilk karneler derken bir baktık ortaokula gelmişiz bile... Yıllar yılıdır kader ortağınız da denilebilir. Bugünse 5-C sınıfının değişmez üçlüsü olarak yolumuza devam ediyoruz işte.

İnsanın ne derdi olsa paylaşabileceği arkadaşlarının olması müthiş bir şey. Ne zaman canım

sıkılsa Yusuf'a anlatırım mesela... Bir konuda kararsızsam mutlaka Eda'nın fikrini alırım. (O her şeyi çok iyi bilir! Tecrübeyle sabit.) Bazen bana fazla akıl verince içimden 'YETEERİNN!' diye haykırmak gelse de ne diyorsa iyiliğim içindir, bilirim. Canım arkadaşlarım ya...

Öte yandan ortak dertlerimiz de olur sıklıkla. Mesela büyüklerle başımızın dertte olması gibi. Büyükler, çocukları iyi yetiştirmeye çalışıyor çalışmasına da bir de dönüp kendilerine baksalar keşke! Onlara göre yediğimiz önümüzde, yemediğimiz ardımızda... İş güç derdi yok! Oh ne âlâ memleket! Bedavadan yaşayıp gidiyoruz işte. Halbuki bir bilseler içimizde ne fırtınalar kopuyor!

İşte bu yüzden büyükler ne çektiğimizi anlasınlar diye bir plan yaptık. Hem de ne plan! Ama önce hazırsan eeeen başa dönelim...

Psikolojik danışmandan okura bir mini not:
Evimize misafir gelmesi ya da misafirliğe gitmemiz, sınırlarımızın ortadan kalkması gerektiği anlamına gelmez. Sınırlarımızın olması da misafirperver olmadığımız anlamına gelmez. Misafirperverliğini istediğin zaman, sarılmadan, temas etmeden yalnızca kolonya ikram ederek de gösterebilirsin. (Dokunmak ve sana dokunulmasını istemiyorsan eğer.)

MUHTARGİLLER AİLESİ

Her şeyin nasıl ve neden başladığını size anlatmam gerek. Durduk yere heyheylenmedik sonuçta. Anneciğim Mügeciğimin de kızdığı vakit ikizim Meyra'yla bize hep sorduğu gibi “İlk kim başlattı?” Bizim de birbirimizi gösterip hep aynı cevabı verdiğimiz gibi “O BAŞLATTI!” Bunda garipseyecek bir şey yok. Biz de tüm kardeşler gibi zaman zaman atışırız. Ama meseleyi ilk başlatan biri mutlaka vardır.

Bazen bu tartışmalara küçük şakalar sebep olur. Şaka yapmayı pek severim, huyum kuru-

sun. (Kardeşimse tüm şakaların serbest olduğu 1 Nisan dışında böyle ‘sululuklardan’ pek hoşlanmaz. İkiz olsak da mizaçlarımız 180 derece birbirine zıttır.)

‘Sululuk’ dedim de aklıma geldi, kardeşimin suluğunun kapağını düzenli olarak gevşetirim mesela. Kapağın şişesine tutunmakla tutunamamak arasında kaldığı o ince çizgiyi ustalıkla keşfettiğimden beri. Kardeşimin çılgıncasına kâğıt üstüne kâğıt doldurduğu, yazmalara doyamadığı... Her şeyi en çok ben biliyorum dercesine cevapları sıraladıkça sıraladığı Türkçe yazılısının tam ortasında hararet basınca kafasına diktığı suluğu, kapağından kurtulduğunda... Üzerine boca olan şelale karşısında “Bittin sen, Kayra!” deyip başlattığı o savaş gibi.

“Ne olmuş, canım, azıcık ıslandıysa? Sudur kurur, çok komik değil mi ama?” diye savunmam da bir şey ifade etmez böyle zamanlarda. Hemen karşılık gelir.

Bilenler bilir, matematik benim için bir ders değil, oyun gibidir. Bütün o havuz, hız problemleri, kesirler, kümeler... Hepsi dedemin her sabah çözmeden güne başlayamadığı bulmacalar gibidir. Ya da babaannemin “Zihnimi bu sayede

canlı tutuyorum, evlatçığım!” dediği sudokuları gibi. Meyra da bunu bildiğinden olsa gerek, (DÜZENLİ OLARAK) akşamdan hazırladığım çantamdan matematik kitabımla defterimi çıkarır. Yerine dedemin çözülmüş bulmacalarıyla babaannemin yarım kalmış sudokularını koyar! Tam matematik dersi gelmiş, keyfim yerinde, (Ne var yani olamaz mı? Matematiği çok seven bir ben değilim ya şu hayatta! Hem kimse sevmeseydi matematik öğretmeni kalmazdı memlekette.) bir bakıyorum, çantamda yığınla gazete, dergi! Bittin sen, meyra! Askerler, yerlerinize geçin, taarruz ateşi başlasın! Ne oldu sonuçta, bana ekstra iş çıktı. Gecedен çanta hazırla, sabah kontrol et, kapıdan çıkarken bir daha kontrol et! Ah Meyra!

O da suluğu her içişinden önce kontrol etmeye başlayınca sular duruldu tabii. Kayra 1-Meyra 1. Berabere! Beyaz bayraklar çekildi böylece bir süreliğine.

Bu arada yeri gelmişken söyleyeyim, babaannem, dedem ve biz, ‘Kaymazgiller’ olarak aynı apartmanda yaşıyoruz. Şunu da söylemeden geçmeyeyim, bizim evden misafir hiç eksik olmaz. Yani gelenimiz gidenimiz hiç bitmez. Nitekim

biz *artı* misafirler: yani eş dost, komşu, akrabalar *artı* onların çocukları derken mahallece yuvarlanıp gidiyoruz da denebilir. Hatta bizim ailenin, benden, ikizimden, annem ve babamdan sonra beşinci kişisi, yedi yirmi dört görevi başında yeni misafirlerini bekleyen semaverimiz Demlican'dır.

Anneciğim Mügeciğim sağ olsun, pek sosyal bir kişiliktir. Üstelik benim “Anneciğim, sosyalleşmek artık pek senin yaptığın gibi olmuyor. Bunlar demode oldu! Sana bir sosyal medya hesabı açalım, bütün gün etkileş arkadaşlarınla. Çay koymak, tazelemek, bulaşıklarla uğraşmak, kek börek yapmak yerine hepsinin emojisi var. Gönder bir demli çay emojisi, bir de çörek koy yanına, olsun bitsin!” dememe şiddetle karşı çıkar.

Efendim, onların hepsi kandırmacaymış, göz boyamaymış, arkadaşlık öyle bir şey değilmiş... Hem ben akıllı çocukmuşum, böyle şeylere nasıl inanıyormuşum. Yoksa oradaki hayatlara mı özeniyormuşum? (BİR DAHA) Onların hepsi kandırmacaymış! O böreğin, çöreğin, çayın kokusu olmasa, karşılıklı bakışıp gülüşerek sohbet edilmezse hiçbir şey bir şeye benzemezmiş! Hem

mahalledeki Pembegül teyze sosyal medyada fenomen olmuşmuş, evini baştan aşağı pembeye boyatmış. Bütün gün evinin fotoğraflarını paylaşıyormuş. Benim çay takımım şöyle pahalı, dantellerim böyle özel, koltuk takımımı bilmem nereden aldım diye... Bu ne görgüsüzlükmüş! Yılların Pasaklı Pembe'si olmuş mu bize Harikalar Diyarının Pinky Rose'u!

Annem haklı olmasına haklı da benim derdim başka. Evimize doluşan komşu teyzelerin, amcaların benden izin almadan sarılıp öpmelelerinden, el şakalarından, oramı buramı sıkıştırma-
malarından gına geldi!

Benim şaka yapmayı sevdiğim gibi annem de konuşmayı pek sever, sağ olsun. Hatta mahallede lakabı Çın Çın Müge'dir. Ben bu lafa çok gülüyorum. Annem ısrarla bu özelliğinin çok olumlu olduğunu söyler. Ne zaman konu açılrsa "İnsanlar konuşa konuşa anlaşır, tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır, Kayracığım." benzeri atasözlerini söyleyip övündükçe övünür.

Öte yandan 'sosyallik' bizim sülalede bir aile geleneğidir diyebilirim. Babamın, yaşadığımız Tepecik Mahallesi'nin muhtarı olduğunu size söylemiş miydim? Hatta dedemin de yıllaaar

yılıuuuu Tepecik'in muhtarlığını yaptığını? Artık epeyce yaşlanınca emekliye ayrılıp bu kez babamın bu işe talip olduğunu? Bu yüzden bize adımız, soyadımız yerine çoklukla Muhtargiller dendiğini? Bakın bende hikâye çok! Eeee lakabımız bile Muhtargiller. Anladınız mı şimdi gelenimizin gidenimizin neden eksik olmadığını?